

Sygn. akt: I ACa 1459/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Ochalska - Gola
Sędziowie:	SSA Krystyna Golinowska (spr.) SSO del. Joanna Składowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.**

przeciwko **Szpitalowi (...) w W. - Samodzielnemu Zespołowi Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 19 września 2013r. sygn. akt I C 805/13

1. oddala apelację w zakresie kwoty 7.371,14 (siedem tysięcy trzysta siedemdziesiąt jeden i 14/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2013 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie obowiązku zapłaty odsetek ustawowych:

a) od kwoty 103.869,83 (sto trzy tysiące osiemset sześćdziesiąt dziewięć i 83/100) złotych za okres od dnia 17 kwietnia 2013 r. do dnia 27 maja 2013 r.,

b) od kwoty 94.112, 74 (dziewięćdziesiąt cztery tysiące sto dwanaście i 74/100) złotych za okres od dnia 28 maja 2013 r. do dnia 5 lipca 2013 r.,

c) od kwoty 91.731,56 (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy siedemset trzydzieści jeden i 56/100) złotych za okres od dnia 6 lipca 2013 r. do dnia 8 lipca 2013 r.,

d) **od kwoty 89.401,14 (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta jeden i 14/100) złotych za okres od dnia 9 lipca 2013 r. do dnia 1 października 2013 r.,**

e) **od kwoty 75.321,14 (siedemdziesiąt pięć tysięcy trzysta dwadzieścia jeden i 14/100) złotych za okres od dnia 2 października 2013 r. do dnia 16 października 2013 r.**

a także w zakresie kosztów procesu;

2. uchyla zaskarżony wyrok w pozostałej części i w tym zakresie postępowanie umarza;

3. zasądza od Szpitala (...) w W. (...) Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

`Sygn. akt I ACa1459/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 września 2013 r. Sąd Okręgowy w Ł. Szpitala (...) w W. – (...) Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. 106207, 66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty oraz kwotę 8928 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że powodowa spółka zawarła w dniach 28 kwietnia 2011 r. i 29 czerwca 2012 r. ze spółką akcyjną (...) z siedzibą w S. umowy o współpracy zarządzania płynnością, w ramach których poręczył istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania Szpitala (...) w W.. Poręczenie obejmowało zarówno zobowiązania z tytułu należności głównej jak i odsetek. Pozwany został zawiadomiony o zawartej umowie i fakturach objętych umową poręczenia. Powód oraz dostawca zawiadamiali również pozwanego o dokonanych spłatach zobowiązań nieuregulowanych przez Szpital (...) w W..

P. z zobowiązaniapozwanego następujące kwoty:

- w dniu 30 lipca 2012 r. - łącznie 9757, 09 zł; odsetki ustawowe od powyższej należności wynoszą 1229, 57 zł,

- w dniu 29 lutego 2012r. – łącznie 11766, 22 zł; odsetki ustawowe od powyższej należności wynoszą 551, 38 zł,

- w dniu 12 września 2012r. – łącznie 2381, 18 zł; odsetki ustawowe od powyższej należności wynoszą 224, 56 zł,

- w dniu 27 września 2012r. – łącznie 2330, 42 zł; odsetki ustawowe od powyższej należności wynoszą 208, 43 zł.

W dniu 19 stycznia 2012r. powód zawarł z E. F. umowę o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń, w ramach której poręczył istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania pozwanego Szpitala (...) w W.. Poręczenie obejmowało zarówno zobowiązania z tytułu należności głównej jak i odsetek. E. F. była kontrahentem pozwanego w związku z zawarciem umowy m.in. na wykonanie testów specjalistycznych.Powód spłacił za pozwanego kwotę 2304, 28 zł z tytułu nieuregulowanej należności wynikających z faktury VAT nr (...). Odsetki ustawowe od powyższej należności wynoszą 249, 71 zł.

Stronę pozwaną łączyła z Centrum Medycznym (...) S.A. z siedzibą w W. umowa o świadczenie usług. W dniu 1 października 2011r. strona powodowa zawarła ze spółką (...) umowę o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń, w ramach której poręczył istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania pozwanego Szpitala (...) w W.. Poręczenie obejmowało zarówno zobowiązania z tytułu należności głównej jak i odsetek. W dniu 30 października 2012r. powodowa spółka spłaciła za pozwanego kwotę 80717,52 zł z tytułu nieuregulowanych należności. odsetki ustawowe od powyższej należności wynoszą 4908, 32 zł.

Pozwany został wezwany do zapłaty łącznej kwoty: należności głównej 98835, 69 zł oraz odsetek wyliczonych na dzień 16 kwietnia 2013 r. w wysokości 7 371,97 zł łącznie kwoty 106207, 66 zł.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że powód zawarł z wierzycielami umowy, w ramach których jako poręczyciel zobowiązał się spłacić długi pozwanego, jeśli nie zostaną spełnione przez samego dłużnika, przy czym w umowach tych wskazano wysokość limitu poręczenia, którego nie przekroczyła kwota ostatecznie spłaconych zobowiązań. Uznał nadto za nietrafny podniesiony przez pozwanego zarzut nieważności przedmiotowych umów, jako zawartych z naruszeniem przepisów art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, a wcześniej także art. 53 ust. 6 ustawy o Zakładach Opieki Zdrowotnej. Unormowania te uzależniają dokonanie czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela, w przypadku zobowiązań samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej, od wyrażenia zgody przez podmiot, który utworzył ten zakład. Pod rządami ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (t.j. Dz. U. z 2007 r., Nr 14, poz. 89 ze zm.) w brzmieniu nadanym jej przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 października 2010 r. o zmianie ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 230, poz. 1507), art. 4 ustawy zmieniającej wyraźnie wskazywał, że art. 53 ust. 6 i 7 ustawy zmienianej znajduje zastosowanie jedynie do tych zobowiązań, które powstały po dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej, która weszła w życie z dniem 21 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy stwierdził, że przepis art. 53 ust. 6 nie może być interpretowany rozszerzająco. Wskazana w jego treści sankcja nieważności umów obejmuje bowiem jedynie czynności prawne mające na celu zmianę wierzyciela.

W ocenie Sądu I instancji, postanowieniawskazanych umów odpowiadają treści umowy poręczenia, nie zaś umowie cesji wierzytelności uregulowanej w przepisach art. 509 i nast. k.c. Treścią przedmiotowej czynności prawnej jest spłata zobowiązań dłużnika, za którego powód poręczył w przypadku nie wywiązania się przez dłużnika z obowiązku zapłaty wymagalnych zobowiązań, nie zaś bezpośredni przelew wierzytelności na inny podmiot przez wierzyciela.

Przepis art. 509 k.c. nie ma i nie może mieć zastosowania w sytuacji, gdy strony zawarły umowę poręczenia, w takim przypadku bowiem nie dochodzi do przeniesienia wierzytelności na skutek czynności prawnej wierzyciela, ale do nabycia wierzytelności z mocy samego prawa przez osobę trzecią (poręczyciela), która spłaca wierzyciela (art. 518 § 1 k.c.). Sąd Okręgowy podkreślił, że powód poprzez zawarcie umów stał się gwarantem wykonania zobowiązań pieniężnych pozwanego szpitala i jego obowiązek zapłaty zobowiązania pozwanego urzeczywistniał się jedynie w sytuacji, gdy pozwany swojego zobowiązania nie zapłacił. Strony tej umowy potwierdziły swoim zachowaniem, że miały na celu jedynie zagwarantowanie spłaty zadłużenia pozwanego. Ponadto w dacie zawarcia umowy poręczenia subrogacja nie była pewna i nie zależała od woli stron tejże umowy. Dopiero bowiem niewywiązanie się dłużnika z umowy z kontrahentami aktualizuje po stronie poręczyciela obowiązek zapłaty poręczonego zobowiązania.

Ponadto strona pozwana nie wykazała, że zamiar zmiany wierzyciela istniał już w datach zawarcia poszczególnych umów poręczenia, a zamiar taki jest immanentną przesłanką zastosowania art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 217). Co więcej pozwana nawet nie zainicjowała postępowania dowodowego w tym zakresie. Z tych samych przyczyn nie ma też podstaw do przyjęcia, że powód działał w celu obejścia prawa, co prowadziłoby do stwierdzenia nieważności tej czynności prawnej na podstawie art. 58 § 1 k.c.

W tych warunkach Sąd pierwszej instancji uznał, że umowy przedstawione przez powoda są ważne w odniesieniu do poręczenia za wymienione w pozwie długi szpitala, wynikające z zawartych przez niego umów z kontrahentami strony pozwanej. Powód, spłacając te długi, wstąpił z mocy art. 518 § 1 k.c. w prawa zaspokojonego wierzyciela, nabywając zaspokojone wierzytelności do wysokości dokonanej zapłaty. W efekcie uznał za zasadne żądanie pozwu w odniesieniu do należności głównych, jak również w stosunku do odsetek ustawowych naliczonych od wszystkich spłaconych długów od dnia ich zaspokojenia do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Przedstawione przez powoda zestawienie kwoty należności głównych i odsetek nie było zresztą kwestionowane przez pozwanego co do wysokości, co uzasadniało żądanie pozwu.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją pozwany szpital, wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu sprzeczność istotnych ustaleń Sądu Okręgowego ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego tj. art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności medycznej, art. 58 § 1 i 2 k.c., art. 518 k.c. oraz art. 876 k.c.

Podniósł, że nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż wskazana w art. 53 ust. 6 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej sankcja w postaci nieważności umów obejmuje jedynie czynności prawne mające na celu zmianę wierzyciela i nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie, chociaż Sąd przyznaje, że ostatecznie umowa poręczenia doprowadza do zmiany wierzyciela. Wskazał, że powoływanie się na zawarcie umowy na podstawie art. 518 § 1 pkt 1 k.c. jest nieuprawnione, skoro powołany przepis normuje jedynie przypadki wstąpienia osoby trzeciej spłacającej wierzyciela z mocy ustawy.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w apelacji okazały się bezzasadne i nie mogły doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie można uznać za zasadne twierdzeń pozwanego, dotyczących naruszenia powyższych przepisów. Przede wszystkim zauważyć należy, że apelujący nie kwestionuje poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, które jako prawidłowe Sąd odwoławczy przyjmuje za własne.

Odnosząc się do argumentacji skarżącej, która wskazywała, że umowy zawarte przez powodów kontrahentami pozwanego miały na celu zmianę wierzyciela, podkreślić należy, iż w kodeksie cywilnym uregulowano dwie instytucje prowadzące do tego rodzaju następstwa prawnego po stronie wierzyciela. Przelew wierzytelności, gdy do zmiany wierzyciela dochodzi w drodze czynności prawnej, umowy zawartej przez wierzyciela z osobą trzecią (art. 509 k.c.) oraz art. 518 k.c. dotyczący wstąpienia osoby trzeciej w prawa zaspokojonego wierzyciela tzw. *cessio legis*. Jak trafnie wskazał Sąd pierwszej instancji pomiędzy tymi instytucjami występują istotne różnice.

Podstawienie w prawa zaspokajanego wierzyciela może być wynikiem umowy, gdy równocześnie następuje spełnienie świadczenia, albo może nastąpić z mocy ustawy w sytuacji przewidzianej przez prawo, gdy z określonymi zdarzeniami ustawa łączy nabycie wierzytelności przez osobę, która spłaca wierzyciela. Podstawienie to ma skutki zbliżone do skutków przelewu o tyle, o ile następuje przejście wierzytelności na nowego wierzyciela. Występują jednakże różnice polegające na tym, że wstąpienie w prawa dotychczasowego wierzyciela następuje tylko do wysokości w jakiej nastąpiła spłata wierzytelności, zaś w przypadku spłaty tylko części wierzytelności, wierzyciel może wykonywać swe prawa co do pozostałej reszty z pierwszeństwem przed osobą wstępującą w jego miejsce (art. 518 § 3 k.c.). W świetle unormowań kodeksu cywilnego można zatem stwierdzić, że celem instytucji podstawienia ustawowego osoby trzeciej w miejsce wierzyciela jest nie tyle samo przeniesienie wierzytelności, ile utrwalenie praw osoby trzeciej względem dłużnika wobec wykonania za niego świadczenia, które na nim ciąży.

Z kolei art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, podobnie jak wcześniej obowiązujący art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej wskazuje co prawda, że czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący, jednakże ustawa wyraźnie wskazuje tutaj cel czynności prawnej, tj. zmianę wierzyciela.

Ustawodawca kładzie zatem nacisk na cel danej czynności prawnej, jakim ma być zmiana wierzyciela. Chodzi tu więc o tzw. czynność prawną kierunkową, istotą której jest zamiar bezpośredni istniejący w chwili dokonywania czynności. Oznacza to, że immanentnym składnikiem czynności prawnej objętej treścią tego przepisu jest zamiar zmiany wierzyciela (ustawowo wskazany cel), do czego ma wprost prowadzić dokonana czynność prawna.

Taka sytuacja ma miejsce przy instytucji przelewu, kiedy to, w myśl art. 509 § 1 k.c. wierzyciel bez zgody dłużnika przenosi wierzytelność na osobę trzecią. Zamiarem stron w tym przypadku bezpośrednio objęta jest zmiana wierzyciela. Z całkowicie odmienną sytuacją mamy do czynienia, gdy do zmiany wierzyciela dochodzi w drodze subrogacji.

W przedmiotowej sprawie zawarto umowę poręczenia, czyli zabezpieczenia typu osobistego, która charakteryzuje się umocnieniem pozycji prawnej wierzyciela, który może szukać zaspokojenia swojej wierzytelności także z majątku poręczyciela. Podstawą powstania zabezpieczenia tego typu jest umowa, przez którą poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie, na wypadek gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał (art. 876 k.c.).

Stronami umowy poręczenia są poręczyciel i wierzyciel, a może ona dojść do skutku nie tylko bez zgody, ale nawet bez wiedzy dłużnika. Niezbędnymi zaś elementami umowy są oświadczenia stron ujawniające w sposób dostateczny wolę poręczyciela do zobowiązania się względem wierzyciela, że wykona on określone zobowiązanie, gdyby dłużnik główny go nie wykonał. Poręczenie należy do kauzalnych czynności prawnych, a przyczyną prawną jest zabezpieczenie wierzytelności (causa cavendi). Poręczyciel zaciąga więc własne zobowiązania, ale wykonując je, spłaca cudzy dług. Poręczeniem można objąć także dług przyszły, ale tylko do wysokości z góry ustalonej.

W przypadku umowy poręczenia nie dochodzi do przeniesienia wierzytelności na skutek czynności prawnej wierzyciela, podczas gdy tylko takich czynności dotyczy regulacja art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej, lecz nabycie wierzytelności następuje z mocy samego prawa przez osobę trzecią (poręczyciela), która spłaca wierzyciela (art. 518 § 1 k.c.). Jest to skutkiem jednocześnie określonych czynności faktycznych tj. braku spłaty zobowiązania przez dłużnika ze stosunku podstawowego, z jednej strony, a z drugiej zapłaty poręczonego zobowiązania przez poręczyciela. To zaś, czy ten skutek wystąpi na etapie zawarcia umowy poręczenia jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym, zależnym od biernego zachowania dłużnika, nie regulującego wymagalnego zobowiązania, gdyż dopiero wtedy aktualizuje się po stronie poręczyciela obowiązek zapłaty poręczonego zobowiązania.

W przypadku umowy poręczenia nie można zatem mówić, że jest ona ze swej istoty zawierana w celu zmiany wierzyciela, gdyż, zgodnie z treścią omawianego przepisu akcentującego cel danej czynności (a nie skutek), zamiar zmiany wierzyciela musi stanowić immanentny składnik danej czynności. W przypadku zaś czynności prawnej poręczenia strony ją zawierające nie mogą w chwili zawarcia umowy jednoznacznie ocenić, czy zmiana wierzyciela - tu w postaci podstawienia (z mocy art. 518 § 1 k.c.), wystąpi. W sytuacji, gdy sam ustawodawca w sposób wyraźny różnicuje instytucję przelewu wierzytelności i poręczenia, spełniają one inne funkcje, oparte są na odrębnych konstrukcjach prawnych, ich utożsamianie nie znajduje uzasadnienia.

Z tych względów instytucji poręczenia nie należy traktować jako objętej regulacją art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (wcześniej art. 53 ust. 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej), gdy ona nie była celem, ile skutkiem określonych zdarzeń prawnych, a które to zdarzenia są wskazane w przepisie art. 518 k.c., same w sobie, zgodnie z ich charakterem nie stanowią czynności mających na celu zmianę wierzyciela.

Należy też podkreślić, że celem umowy gwarancji było podjęcie przez Spółkę (...) działań, zmierzających do spełnienia świadczenia przez osobę trzecią tzn. dłużnika, co faktycznie stanowiło zabezpieczenie spłaty wierzyciela ze stosunku podstawowego. Umowa miała na celu wzmocnić szanse wierzyciela na uzyskanie zaspokojenia jego wierzytelności, nie zaś jej przejęcie. Gwarant ma samodzielne roszczenie na skutek braku zapłaty za zobowiązania przez dłużnika ze stosunku podstawowego oraz zapłaty swojego zobowiązania. Na etapie podpisywania umowy gwarancyjnej to czy powyższy skutek wystąpi jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym, zależnym od zachowania dłużnika, jeśli nie ureguluje on zobowiązania, gdyż dopiero wtedy aktualizuje się po stronie gwaranta obowiązek zapłaty, stanowiący jego dług. W przypadku umowy gwarancji nie można mówić, że jest to umowa zawarta w celu zmiany wierzyciela, gdy zgodnie z treścią powołanego art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, akcentującego cel danej czynności (a nie skutek), zamiar zmiany wierzyciela musi stanowić immanentny składnik danej czynności. W przypadku zawarcia umowy gwarancji, jak w sprawie niniejszej, strony zawierając umowę nie mogą w chwili składania

oświadczeń woli jednoznacznie ocenić czy zmiana wierzyciela poprzez podstawienie z mocy art. 518 § 1 k.c. w ogóle wystąpi. W sytuacji, gdy sam ustawodawca w sposób wyraźny różnicuje instytucje przelewu wierzytelności od innych umów, spełniających odrębne funkcje, opartych na odrębnych konstrukcjach prawnych ich utożsamianie nie znajduje uzasadnienia.

Z tych względów apelacja co do zasady podlegała oddaleniu.

Wskazać jednak należy, że na rozprawie apelacyjnej powód popierał żądanie pozwu jedynie w części oraz cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie należności, które zostały spłacone przez stronę pozwaną na rzecz swoich kontrahentów tj. (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S., E. F. oraz Centrum (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. oraz zgodnie z umowami o współpracy w zakresie obsługi wierzytelności i udzielania poręczeń zawartymi z wymienionymi podmiotami przez (...) S.A. z siedzibą w Ł. zwrócone powodowi.

Z tych względów Sąd Apelacyjny oddalił apelację w zakresie, w jakim należności na rzecz powoda nie zostały zapłacone na mocy art. 385 k.p.c. orzekając jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Wobec skutecznego cofnięcia powództwa w pozostałym zakresie postępowanie podlegało umorzeniu na mocy art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 1 i 391 § 1 k.p.c. W tych warunkach zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu w pozostałej części i w tym zakresie umorzono postępowanie na podstawie art. 386 § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania za obie instancje należało orzec zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i obciążyć nimi stronę pozwaną. Mimo częściowego cofnięcia pozwu na etapie postępowania apelacyjnego za stronę przegrywającą uznać należy pozwanego, ponieważ do spłaty ciężącego na nim zobowiązania doszło dopiero po wytoczeniu powództwa. W chwili wnoszenia pozwu, z przyczyn wyżej omówionych, powództwo było zasadne w całości. W tych warunkach nie było podstaw do zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu w I instancji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego wg stawek wynikających z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. 2013 r. poz. 461).